

for Sandhedens Røst, allermindst da naturligvis for saadanne, der som Peter Andreas er udgaaet fra et Hjem, hvor den har lydt til dem fra den tidligste Barndom.“

Herpaa svarede Jakobe ikke. Hun havde bøjet Hovedet; og som altid, naar hendes Sind var i heftig Bevægelse, skiftede Kindernes Farve med hvert Pulsslag.

Imidlertid misforstod Eberhard denne Hovedbøjning saavel som hendes Tavshed. Han troede at have naaet, hvad han i sin sideniuske Selvhævdelsestrang foreløbig havde tilsigtet med sine Ord, nemlig at ydmyge denne stolte Millionærdatter, i hvis Blik han straks havde ment at se et Glimt af Ringeagt, og hvis Silkedragt og lyse Handsker og lette Parfymeduft yderligere havde ægget hans evangeliske Nidkærhed.

Nu ændrede han derfor sin Tone lidt. Med et Skær af Deltagelse sagde han:

„Jeg vil jo nødig saare Deres Følelser, men jeg anser det for min Pligt at sige Dem, at min Broders Liv jo ogsaa i andre Henseender afgiver et sørgeligt Vidnesbyrd om, i hvor høj Grad han efterhaanden har mistet ethvert moralsk Holdpunkt. Det er jo i det hele en stor Vildfarelse at tro, at det religiøse Liv alene skulde ytre sig i Forholdet til det himmelske og ikke sætte sit dybe Præg paa vor hele Personlighed. Jeg skal iøvrigt ikke komme nærmere ind paa dette Punkt for Peter Andreas' Vedkommende. Der er jo ogsaa Ting, hvorom man vanskelig kan tale til en Dame, saa — —.“

„Jeg kan tænke mig, hvortil De sigter. Men netop Pers uheldige Forhold til Hjemmet og Beskaffenheden af det Selskab, hvortil han — maa-ske tildels af den Grund — i adskillige Aar har